

PE ARIPILE COPILĂRIEI

Revista Școlii Gimnaziale Nr.3 Stîncești * nr. 2 * septembrie 2016, Serie nouă

Proiectul *Pe aripile cărților* continuă

În urmă cu doi ani, am pornit într-o interesantă călătorie prin magica lume a cărților. De atunci, la fiecare început de an, ne-am propus să străbatem locuri mai puțin cunoscute sau total necunoscute, pentru a descoperi oameni, magi, prinți, vânători, spiriduși sau zâne ivite în zori, fenomene stranii, ținuturi fermecate, povești adevărate...

Încet-încet ne-am strecurat prin păduri de foi să găsim strălucirea unui gând sau culorile unor flori al căror parfum s-a răspândit cu repeziciune și ne-a acaparat. Așa am învățat și noi să compunem istorioare sau poezii care să ne dezvăluie sufletul de copii.

Vă vom prezenta în acest număr al revistei crâmpie din această călătorie.

Cuvântul - univers mirific

Andreea Condure

Ce sunt cuvintele? Ce fac ele? Ce schimbări produc? Nu știu exact de unde să încep. Cuvintele, cred eu, sunt niște ființe care trăiesc în materia care alcătuiește creierul nostru. Sporesc odată cu înaintarea noastră în vârstă, cresc și prind aripi la fel ca și cel care le găzduiește. Locuiesc în căsuțe viu colorate sau întunecate, grupate în colonii. După ce au crescut pornesc într-o frumoasă aventură și acoperă grijuliu filele unei cărți, paginile unui ziar, ale unei reviste sau, pur și simplu, înviorează marginile caietelor. Aceste creaturi se joacă, identifică, analizează, se înfurie, dansează, cântă sau meditează.

Universul lor este mirific. Cerul este alcătuit după înfățișarea mărilor terestre, plin cu silabe albe și pufoase care plutesc precum corăbiile cu pânze manevrate de brațe vânjoase, câmpia și dealurile sunt acoperite de consoane roz și verzi, munții pleșuvi primesc în pântecul lor vocalele roșii ca lava vulcanilor, iar semivocalele se ascund în peșteri decorate cu stalactite sidefii.

Aici întâlnești zgârie-nori formați din mii de slove, trenuri cu călători dornici de aventură, parcuri, oaze și câte și mai câte chipuri bizare, miresme și culori dintre cele mai reale.

Cuvintele formate sunt simple, elegante, modeste, arogante, spectaculoase, gri, albastre, roșii, aurii sau parfumate. Fiecare cuvânt are propria-i culoare, deoarece ele au inventat culorile și de aceea pictorii ne vorbesc înșiruindu-le pe pânză. Un cuvânt numit „multicolor” a format, printr-o combinație pe care doar matematicienii o pot explica, o culoare, după aceea alta și alta, continuându-se până nu le mai atingi marginile. Fiecare cuvânt primește la naștere o culoare și un nume, înregistrându-se în Măreața Carte a Slovelor. Această Carte este așezată pe un imens pedestal, în biroul Marelui Compozitor. Acolo ajung toate cuvintele nou-născute, așteptând cuminți să fie înregistrate.

Ce sunt cu adevărat cuvintele? Sunt o descoperire impresionantă, un univers miraculos. Ce fac ele? Ne transformă viața, o redefinesc. Ce schimbări produc? Ne apropie, ne mângâie, ne îndepărtează sau ne zgârie, ele trăiesc prin noi, ne colorează lumea și ne înfrumusețează viața.

O carte, o inimă, un destin

O carte de suflet. Ce poate fi? Probabil o carte în care m-am regăsit sub aspectul adolescenței fermecate de cărți.

Îmi amintesc cel mai bine de "Hoțul de cărți" și de "Jurnalul Anei Frank". Vă voi prezenta-o pe cea din urmă, o carte scrisă de o adolescentă. Din această carte am desprins

primele informații despre cel de-al Doilea Război Mondial, despre Hitler, nazism și despre poporul evreu.

Mi-a rămas în minte iubirea cu care povestea celor din jurul ei despre cărțile pe care le citea, blândețea cu care parcurgea fiecare filă, dorința arzătoare de a citi, chiar și acele cărți interzise, pe care părinții săi le ascundeau. Chiar dacă ajunsese în mijlocul unui calvar, se împăca cu faptul că putea să-și scrie gândurile în simplul și învechitul său jurnal. Acest jurnal, care mai apoi să devină o mărturie a unei tinere, care a învins granițele copilăriei, fiind obligată să se maturizeze pentru a putea face față circumstanțelor. Totul pentru că provenea dintr-o familie de evrei.

M-au impresionat puterea și siguranța manifestate în susținerea opiniilor. Era încrezătoare, hotărâtă. Trăia cu gândul că într-o zi va fi liberă. Trebuia, pentru a putea vedea lumea îndeaproape, nu doar ce știa din cărțile pe care le citise.

Tot timpul trăia cu teama că vor fi descoperiți. Mereu aveau un "pachet" (câteva haine și mâncare) pregătit, pentru a nu pierde timpul, dacă trebuiau să se mute din "anexă". În fiecare noapte, privea pe fereastră, printre crăpăturile perdelei să vadă luna, copiii alergând desculți și soldații care încă mai recrutau familii de evrei. Atunci frica și dorul de cei dragi sporeau.

Am păstrat-o în inimă. Atunci când o citeam inima îmi sălta de emoție, parcă trăiam eu acele sentimente, eu eram hotărâtă să mă apăr. Simțeam cum gândurile îmi erau asaltate de niște întrebări fără răspuns imediat și apoi... meditam. Nu cred că aș putea trece prin ce a trecut Anne Frank, dar aș putea să vă povestesc și vouă despre aceasta tânără plină de speranță, capabilă să treacă peste ororile aceluși timp prin candoare și curaj.

Participanții la concursuri/olimpiade și creațiile lor

Concursul interjudețean "Sub steaua lui Eminescu", jud. Sălaj

Dor de Eminescu

Mădălina Andreea Popa, clasa a VIII-a

Seara își coboară mantia albastră

Peste codrul cu tinere
ramuri.

Din fluier curge o șoaptă
măiastră,

Pe țărm se aștern săruturi
de valuri.

Doina se-așterne pe covorul de flori,

Surâde, plânge și revarsă
fiori,

Cald ea coboară,
îmbrățișează firea,

Izvorul tremură și-i redă
strălucirea.

Teiul bătrân își scutură creanga,
Plutește mireasma, văzduhu-i curat,
Stele-argintii străpung bolta întreagă,
Ne picură în suflet cântul uitat.

Codrul și izvorul, teiul și floarea,
Iubirea și visul, dorul și marea,
Se reunesc, dansează și sunt muza,
Iar Eminescu îmi este călăuza.

Eminescu, stihetern

Ramona Florina Coraș, clasa a VIII-a

Din înalt coboară
Stihurisculptateînbazalt,
Țesute pe pajișticu dor,
Sub umbra teiului parfumat,
Să-ncânteoricecălător.

Văd după nori
Chipuri de eroi trecând,
Sub stindarde aducând
O speranță și un vis
De român neînfricat.

Caut pădurea de argint,
Să-l întâlnesc pe Călin
Și pe a lui aleasă,
Îl zăresc pe Luceafăr
Și nemărginirea culeasă.

Este poetul
Eminescu, un maestru!
Noi, românii, îl cinstim
Și cu el, azi, ne mândrim.
Vino, să-i descoperi versul.

Concursul Național de creație literară "Lucian Blaga - spirit European", avizat
CAEN 2016, poziția 10

Sacrificiu și cunoaștere

AndreeaCondure

Este dimineață...„Din caier încâlcit de nourii/ toarce vântul/ fire lungi de ploaie
[...] Iar mugurii/ prea lacomi de lumină/ își zgulesc acum/ urechile în guler", repetă
în gând versurile poetului preferat adolescentul sprintar.

Prima oră, limba română, ultima din această săptămână dedicată celui ale cărui începuturi „stau sub semnul unei fabuloase absențe a cuvântului”. Prilej de căutare și deslușire a rostului omului, a năzuințelor sale. Robert, Mirabela și Crina au finalizat portofoliul cu o compoziție intitulată „Jertfa pentru creație”. Ultima piesă a portofoliului trebuia să surprindă această temă ilustrată magistral de autorul anonim în balada populară „Monastirea Argeșului”, capodoperă ce a fascinat marii noștri scriitori, determinându-i să-i dea o nouă formă, modelată conform aspirațiilor fiecăruia.

După lectura cărților indicate de profesor, cei trei au realizat următoarea compoziție literară:

Ce este creația? Ce este arta? Ce este un artist? Cine suntem noi fără creație?

Lucian Blaga ne spune: „Creația apucă din haosul inform elemente brute, pentru a le topi împreună și a le turna într-o formă care să îmbrace o viață ce se diferențiază într-un chip absolut hotărât de tot ce nu este ea, aceasta este puterea naturii și a artistului.” Acest citat, pentru noi, reprezintă definiția creației. Creația, o rezultată a muncii depuse de creator, zile întregi de muncă și nopți nedormite. Pentru ce? Pentru a căuta, pentru a ne transforma pe noi, oamenii, dintr-un sac de pleavă într-o operă de artă.

Când citim o carte sau vizionăm un film, ne gândim și la efortul ce a fost depus de creator pentru a pune toate ideile, detaliile, cap la cap. Cât curaj, cât sacrificiu, câtă inspirație, câtă jertfă pentru creație!

Jertfa pentru creație nu înseamnă doar munca obositoare, ci și o explozie de sentimente și trăiri, renunțare și uitare de sine, dedicație. Înseamnă zile de zbucium, ore de așteptare și visare.

Astfel este Manole, meșterul cel mai iscusit, cel mai devotat și capabil de sacrificiul suprem. Dragostea pentru frumos și aspirația spre perfecțiune îi dau puterea de a duce la bun sfârșit ceea ce și-a propus, o construcție *Cum n-a mai fost altă*. O mănăstire, o operă de artă care a strâns în zidurile ei iubirea și viața artistului de geniu, transformând-o în capodoperă.

Ce este creația? Creația este un portal spre cunoaștere, accesibil doar inițiaților. Cine suntem noi fără creație? Niște elemente fără formă, fără chip, fără viață. Prin creație prindem contur și devenim ființe.

Peste cântecul suav al ploii se țese o punte îmbrăcată în culorile curcubeului. Norii se risipesc și pe bolta albastră se întinde grațios lumina. Ochii se pot bucura de verdeață, de note vesele, de lucruri mici.

Astăzi cei trei prieteni au mai făcut un pas prin universul lecturii și au simțit bucuria cunoașterii. Sunt doar la începutul drumului, treptat, vor descifra misterele acestui splendid univers.

JOCURILE COPILĂRIEI este titlul secțiunii din cadrul

Concursului Național "Cărticica mea de suflet" - ediția a X-a, înregistrat în CAEN, Domeniul A3, poziția 28, anul școlar 2015-2016.

La acest concurs s-au înscris și elevii școlii noastre din clasele primare și gimnaziale, reușind să obțină în etapa finală premiul al II-lea (compunere, Adina Cioban, clasa a III-a) și 2 mențiuni (desen, Patricia Popa, clasa I și compunere, Cecilia Țirban, clasa a VII-a). Îi felicităm pe toți participanții și pe profesorii coordonatori.

Conform tradiției, vom „da în vileag” lucrările câștigătoare.

Compuneri

JOCURILE COPILĂRIEI

Adina Cioban

După ce am ajuns acasă de la școală, într-o zi de iarnă, mama ne-a spus că ne va lăsa afară dacă ne vom termina temele.

Eu și sora mea ne-am făcut temele, apoi ne-am îmbrăcat cu haine groase, ne-am pus mănușile și am plecat la joacă.

Afară ne așteptau vecinii de vârsta noastră, cu ei am mers la marginea satului să ne bucurăm de prima ninsoare. Aici, unii s-au dat cu săniile pe coama unui deal, unii cu patinele, pe marginea unui mic lac ce se transformase peste noapte în patinoar, alții s-au bătut cu bulgări

de zăpadă. Eu și prietena mea, Sonia, am înălțat un om de zăpadă. La un moment dat, sora mea se rostogoli prin zăpadă, iar Luana se lăsă pe spate și începu să facă îngerăși. Văzând-o, ne-am aruncat și noi în zăpadă. Alex nu se zărea, deoarece el era preocupat cu prinsul fulgilor de nea. Vesel, ne chemă și pe noi să prindem fulgi cu gura.

Eram atât de prinși în joc că nu am observat că se întunecase.

Făcându-se seară, am pornit cu toții spre casele noastre, uzi pe haine, înfocați în obraji, obosiți că abia am mai putut lua cina.

După acea zi, au urmat și altele la fel. Noi ne-am dat cu patinele, ceilalți s-au dat cu săniile. Au fost zilele frumoase din iarna aceea.

Iarna este, pentru mine, cel mai frumos anotimp din an!

JOCURILE COPILĂRIEI

Cecilia-Nicola Țirban

Copilăria este etapa cea mai frumoasă și cea mai sinceră din viața copilului. Este etapa formării și dezvoltării anumitor aptitudini. Copilăria a fost și va rămâne tărâmul visului și al descoperirilor. Fiind copii, ne doream să devenim mai repede adulți, deoarece credeam că nu va mai fi nevoie să cerem permisiunea părinților pentru a merge undeva, dar abia acum înțeleg cât greșeam. Azi îmi dau seama că nu e îndeajuns să fii mare, dacă nu ești și responsabil pentru ceea ce faci sau spui.

Copilăria este și perioada jocurilor, cele mai multe sunt învățate de la prieteni sau de la personajele preferate din desenele animate. Îmi amintesc cu drag această perioadă

fermecătoare, presărată cu jocuri minunate. Eu și cu năzdrăvanele mele prietene ne jucam „De-a spioanele”, imaginându-ne că vom salva lumea de răufăcători. Dorindu-ne a fi oameni mari, ne transformam în părinții prichindeilor din vecini. Îmi plăceau la fel de mult „Fazan”, joc pentru îmbogățirea cunoștințelor și rapiditatea gândirii, „Adevăr și provocare”, unde trebuia să spunem adevărul referitor la un eveniment ori ne dovedeam istețimea rezolvând un exercițiu sau o problemă de logică. Nu mai spun de „Baba oarba”, care îți solicita simțurile, mai puțin cel al văzului. Ceilalți participanți la joc se fereau de atingerea celui legat la ochi și alergam, ne amuzam și trăiam din plin bucuria jocului. Toate aceste jocuri cu care am copilărit mi-au readus zâmbetul pe buze. Cât m-am distrat împreună cu echipa mea de joacă!

Prin urmare, așa cum adultul este dedicat muncii, prin care își asigură existența, eu cred că un copil este dedicat jocului, prin care își asigură evoluția.

Jocul

Andreea Condure

Demult, când eram mică și bunicul trăia, am auzit o poveste. Aceasta a fost născocită de bunicul, pentru că refuzam să mă joc cu prietenii mei.

- De unde crezi că vine jocul? îmi spune el.
- Nu știu, i-am răspuns, privindu-l cu un zâmbet larg.
- Odată, pe vremea când oamenii abia apăruseră, iar lumea părea lipsită de lumina cunoașterii, departe-departee, pe Plutonia, conducătorii planetei hotărâseră să dăruiască oamenilor „Jocul”. Acesta era modul în care își arătau simpatia față de muritori, pe care doreau să-i vadă evoluând. Inventatorul „Jocului” se numea Joachim și era un vrăjitor

faimos, continuă bunicul răsucindu-și mâna în aer ca și cum ar desena ceva. Pas cu pas, oamenii au fost cucerți de farmecul „Jocului” și au început să se deștepte, ușurându-și existența și înfrumusețând-o mereu. An de an, oamenii au descoperit lucruri noi, învățând să prețuiască istețimea, curajul și sinceritatea, dar nu s-au oprit din căutare și ei înșiși au început să inventeze jocuri, pentru a-și face viața mai frumoasă.

N-am așteptat ca bunicul să încheie povestea și am alergat afară. Aici se aflau Andrei, băiatul vecinilor, campionul străzii la „Fazan”, și Corina, fata care adora „Șotronul”. Am rămas cu ei și am aflat misterul care-i făcea îndrăgostiți de joc. Am

fost atrasă imediat de tot ce-mi puneă în mișcare abilitățile sau mă ajuta să mi le dezvolt. Învățam să creșteam. Și acestea Copiii iubeau „Bâza”, ascunselea”. Sălciile ascunzătorile apropiere sau zidul de camuflaj perfect

comunic, legam prietenii și nu erau singurele jocuri. „Baba oarba” sau „De-a v-ați scorburoase erau perfecte, păduricea din verdeață ofereau un pentru jucători. Vara

devenea mirifică sub cupola jocurilor de pe malul Crăieșei, apa cristalină ce ne răcorea în după-amiezile toride. Iarna, când zăpada se așternea, alunecam voioși cu săniile la vale sau patinam pe luciul Crăieșei. Dacă era ger, stam în casă și jucam „Moară”, „Nu te supăra frate” sau uneam piesele unor puzzle-uri realizând hărți sau scene din povești.

Astăzi sunt sigură că este important a ne juca. Prin joc ne îmbogățim spiritul, descoperim lumea și, toate acestea într-un mod plăcut, distractiv. De aceea vă îndemn să mergeți pe această cale, să nu vă amăgiți că jocul ar fi o simplă copilărie.

Jucați-vă!

Descoperiți! Învățați!

Zilele copilăriei

Laura Ana-Maria Coraș

Copilăria este ca surâsul unei zile de mai, când soarele îmbrățișează natura și copiii aleargă ca niște mieluse zburdalnici cât e ziua de lungă.

De ce sunt speciale zilele copilăriei? Deoarece merg alături de prietenii mei în parcul din centrul satului și ne jucăm *Șotron* sub cerul albastru ca marea. Totăci construim castele de nisip, căsuțe și alte obiecte, în funcție de pricepere a fiecăruia; alune câmpetobogan, ne dăm pelea gânnori jucăm volei.

Dar cel mai îndrăgit joc este *De-a v-ați ascunselea*. De obicei ne jucăm la lăsarea serii, când o perdea viorie se așterne la orizont. Avem locuri preferate și greu de descoperit. Ele sunt în pădurea de lângă malul râului Crăiasa ori la colțul caselor. Când am obosit, ne așezăm pe băncuțe și jucăm *Munți, orașe, țări, ape...sau Moară*.

Cele mai frumoase zile aici și astfel le petrecem. Jocul ne amuză, ne dezvăluie treptat universul ce ne înconjoară și ne face mai abili. Zilele acestea vor rămâne mereu în sufletul meu.

Participarea la Olimpiada "Universul cunoașterii prin lectură" ne-a adus încă o dată recunoașterea că la Stîncești există elevi instruiți și talentați. **Laura Coraș a obținut calificarea la etapa națională** și ne împărtășește câteva din emoțiile, bucuria și gândurile sale.

O experiență de neuitat

Așteptarea a luat sfârșit. Azi este ziua cea mare. Merg la Galați, locul unde se desfășoară faza națională a Olimpiadei pentru mediul rural „Universul cunoașterii prin lectură”. Sunt emoționată, dar convinsă că totul va fi minunat. Nu voi fi singură. Încă trei fete, eleve la alte școli din județ (Pietroasa, Șuncuiuș și Tinca) îmi vor fi alături. Proba scrisă se va desfășura în echipă, la fel ca și realizarea portofoliului care urmărește alcătuirea unei scurte monografii referitoare la o personalitate din județ. Pentru că la sfârșitul anului 2015, s-au sărbătorit 150 de ani de la înființarea uneia dintre cele mai longevive reviste din această parte de țară, „Familia”, „o oglindă fidelă a evoluției noastre intelectuale”, după cum mărturisea fondatorul ei, Iosif Vulcan, am considerat potrivit să cunoaștem și să facem cunoscută și celorlalți personalitatea acestui patriot înflăcărat și mare om de cultură al timpului său. Sunt cea mai mică membră a grupului, sunt doar în clasa a V-a, dar ador să mă implic și-mi duc la îndeplinire sarcinile.

Pornim. Drumul până la Oradea nu mi s-a părut lung. Alături de Antonia, colega de la Școala Gimnazială din Pietroasa, timpul zboară. Aici ne-am întâlnit cu celelalte fete și am plecat spre Galați cu trenul. Am privit pe fereastră și ne-am bucurat de culorile primăverii revărsate peste locurile prin care trenul trecea grăbit. Seara și-a întins umbrele ușor și întunericul ne-a amintit că ar trebui să ne odihnim. Noaptea ne-am legănat ca și cum am fi fost

pe puntea unui vapor și, din loc în loc, apăreau puncte luminoase, ca niște licurici jucăuși, indicând ținuturi locuite. Un adevărat spectacol.

Trezindu-mă, am auzit cum pufăiau de zor, parcă salutându-se, trenurile care ajunseseră în Brașov. Zorii au început să mijească și peste puțin timp am ajuns la București. Bineînțeles, cu întârziere. Dar am fost așteptați și, reparator, am urcat într-un alt tren care ne-a dus până la Galați. În vagon se aflau mai multe grupuri care plecau spre aceeași destinație, erau colegi de-ai noștri din sudul țării.

La amiază am ajuns, în sfârșit, la orașul cu o frumoasă deschidere la Dunăre. Ne aștepta în gară ghidul nostru pe parcursul celor trei zile, doamna profesoară Cristina Brânză. Din prima clipă am știut că suntem norocoși să avem alături de noi o prezență atât de plăcută.

După cazarea la internatul Liceului Tehnologic „Elena Doamna”, unde am întâlnit o atmosferă primitoare și condiții bune, ne-am îndreptat, călăuziți de dna profesoară Cristina Brânză, spre Grădina Publică aflată în apropiere. Am revenit la liceu pentru a participa la festivitatea de deschidere. Suntem întâmpinați cu vorbe calde și ne bucurăm de un mic spectacol. Elevii liceului la care suntem cazați au pus în scenă o piesă a dramaturgului francez Molière. Sunt încântată de frumoasa interpretare.

Sâmbătă. Ziua concursului. Intrăm emoționate în sală. Primim subiectele. Citim și începem colaborarea. Lucrăm ca o echipă. Timpul pare să zboare. Reușim să încheiem și predăm lucrarea.

La ieșire, pe hol, am dat peste un mic stand cu cărți de la editura Arthur. Mi-am cumpărat trei volume: „Micul prinț”, „Fabrica de ciocolată” și „Cronicile din Narnia”. Fiecare și-a ales câte o carte pe gustul său.

După-amiază am fost invitate să facem o plimbare pe faleză, să vizităm Muzeul de Istorie și Muzeul de Cultură și Spiritualitate. În drum spre faleză am descoperit o frumoasă fântână arteziană cu o sirenă în mijloc, un parc în care străjuia statuia poetului Eminescu și tonete de unde puteai cumpăra o înghețată delicioasă. Ne-am plimbat de-a lungul falezei și am privit undele liniștite ale Dunării ce trecea leneș pe lângă noi. Am văzut de aproape câteva vapoare și altele străbătând greoi fluviul. Oamenii se plimbau relaxați, copiii înălțau zmeie și noi admiram superba priveliște. La întoarcere, am văzut nenumărate exponate în muzeele pe care le-am amintit. A fost un prilej minunat de a vedea uniforme militare din epoci diferite și de a descoperi mărturii ale trecutului și civilizației locului ai cărei oaspeți eram. Doamnele profesoare ne-au fost alături. Seara am ieșit în Grădina Publică și am admirat dansul culorilor din fântâna amplasată în apropierea intrării. Copacii se ascundeau în semiîntuneric și statuetele se odihneau în umbra serii. Un loc ce mi-a rămas în suflet.

Duminica a avut loc festivitatea de premiere și fiecare participant a fost răsplătit.

A urmat drumul întoarcerii acasă. Lung, dar plăcut. Am citit, am povestit, ne-am bucurat. După ce noaptea s-a așternut, am văzut ceea ce nu știu dacă voi mai vedea.

Luna era roșie. Ajungând la Cluj-Napoca, ne-am plimbat prin centru și timpul a fost de partea noastră. Ne-am despărțit cu o îmbrățișare de Ana Maria și cu promisiunea că vom ține legătura.

Peste câteva ore am pornit spre Oradea, unde ne-am despărțit de Paula. Nu a mai trecut mult și am ajuns în brațele mult-iubitei mele mame.

Această călătorie mi-a dat prilejul să cunosc locuri noi, persoane din diferite zone ale țării, să văd că țara în care trăiesc este frumoasă și să înțeleg că învățând cu râvnă poți să îți împlinești visul.

De ce este importantă cunoașterea limbii române?

Un limbaj sărac înseamnă o gândire săracă și confuză, o capacitate creatoare limitată, lipsită de valoare.

În opinia mea, omul nu ar putea rezista fără comunicare, la fel cum nu ar putea rezista fără apă sau aer. El are nevoie să-și exprime gândurile, sentimentele, ideile, să înțeleagă ce se întâmplă, să creeze. Felul în care vorbim, privim, gesticulăm, siguranța prin care comunicăm transmite energie pozitivă și convingere spre interlocutorii noștri.

Îmi iubesc limba. Iubesc să vorbesc românește. Este esențial să ne cunoaștem trecutul, să ne cunoaștem limba. Doar astfel ne putem îndrepta cu siguranță spre viitor.

Limba română este comoara noastră neprețuită, este patria noastră, spun poezii Alexe Mateevici și Nichita Stănescu. Și nu doar atât, pentru că „limba română e distanța dintre inimă și umbra ei, care se numește suflet”.(Fănuș Neagu) Ea ne apropie de fiecare lucru, de fiecare om din spațiul carpato-dunăreano-pontic. Ea aparține străbunilor, este a românilor de azi și va fi a urmașilor, așa cum acest loc a fost, este și va fi al nostru, dacă ne vom iubi și păstra curată limba.

Proiecteextracurriculare

Numeleactivitățilorincluseînproiectul„Pearipilecărților” sunt:

- *Invitație la o călătorie în căutarea unei povești(dramatizare a textului Adinei Popescu, „O poveste fără poveste”)*
- *Sadoveanu la 135 de ani, opera sadoveniană(mit, poveste, cântec)*
- *Clasicii noștri*

Acestora li se alătură alte activități din proiectele doamnelor profesoare Buboi Sanda, Pele Ioana, Șerb Amelia. Prezentăm, pe scurt, câteva dintre ele.

PACEA PENTRU TOȚI

Am sărbătorit ZIUA PĂCII sub sloganul „Pacea pentru toți”.

Activitatea s-a desfășurat sub coordonarea domnișoarei profesoare Sanda Buboi, a doamnelor învățătoare și a profesorilor diriginți de la Școala Gimnazială Nr. 3 Stîncești.

În deschiderea activității, domnișoara profesoară Sanda Buboii le-a vorbit elevilor despre semnificația acestei zile, despre toleranță și nevoia menținerii păcii la nivel mondial. Elevii clasei a VIII-a au recitat poezia „Să fie pace în lume!” de Adrian Păunescu, au creat un acrostih, iar colegii lor mai mici au realizat desene și compoziții literare prin care au surprins imaginea păcii, a armoniei, a respectului și a toleranței. A urmat minutul de liniște și, la final, au fost lansate baloane colorate în curtea școlii.

Participanții au fost răsplătiți cu câte o diplomă. Entuziasmul și bucuria elevilor ne dau speranța că au înțeles mesajul acestei acțiuni, că vor fi promotorii ideii de pace. Imaginile surprinse în timpul activității vorbesc de la sine despre atmosfera momentului. Elevii de azi vor crește armonios și vor fi toleranți, dacă vom avea grijă să le cultivăm respectul pentru semenii și să-i îndrumăm spre descoperirea adevăratelor valori.

PROIECT EDUCATIV „BOOKMARK”

Proiectul **Luna internațională a bibliotecilor** s-a desfășurat în două școli ale comunei Buntești, Școala Gimnazială Nr. 2 Poieni și Școala Gimnazială Nr. 3 Stîncești, sub coordonarea doamnei profesoare Șerb Amelia. Activitățile, derulate în intervalul 5 octombrie - 5 noiembrie 2015, au avut ca scop cunoașterea importanței bibliotecilor, a cărților și a cititului acestora.

Aceste activități au urmărit nu doar trezirea interesului elevilor pentru lectură, stârnirea curiozității pentru a descoperi tainele care se ascund în spațiile populate cu mii de suflete („Cărțile au suflet”, ne spune criticul literar N. Manolescu), ci și abordarea învățării într-o manieră inter- și transdisciplinară. Cei dornici să pornească în aventura cunoașterii au avut posibilitatea să străbată cărările abia conturate și să descopere comorile păzite cu strășnicie de zmei, feți-frumoși, vânători iscusiți sau prinți, avându-i alături pe îndrumători (profesorii: Șerb Amelia Iulia, Ștef Angelica, Tocuș Florin, FarcNeli, Buboi Sanda, Barbu Niculina).

Un număr de 58 de elevi au citit cărți alese de ei sau indicate de către membrii echipei de proiect și au confectionat semne de carte conținând cuvinte studiate la școală: limba română, limba franceză și limba engleză.

Cu ocazia sărbătoririi Bibliotecilor, doamna Iulia le-a prezentat elevilor

profesoară Șerb Amelia o serie de informații în

Zilei Internaționale a profesora Șerb Amelia o serie de informații în

Power Point: „Biblioteci celebre”, „Prietena mea, cartea” și „Îmbrățișarea lecturii”.

Lucrările elevilor implicați în proiect (desene și semne de carte) au fost analizate, notate, premiate și admirate de către membrii juriului și de către ceilalți elevi, în cadrul unei expoziții.

În acest mod, considerăm noi, am construit o punte între carte și cititor, i-am determinat pe copii să gândească, să caute sensuri noi și să reflecteze, creând fiecărui participant posibilitatea de a se exprima liber, de a învăța să lucreze și să colaboreze, de a-și construi aripi pentru a străbate un crâmpei din infinitul cunoașterii.

1 DECEMBRIE - UN VIS ÎMPLINIT

O pagină memorabilă a istoriei românești o constituie Marea Unire din 1918.

Celebrarea acestei zile, păstrată vie în mintea și sufletul fiecărui român, s-a realizat și la Școala Gimnazială Nr. 3 Stîncești.

Cu această ocazie, în cadrul proiectului „1 Decembrie - un vis împlinit”, domnișoara profesoară Sanda Dumitrița Buboii a prezentat copiilor cele trei mari etape ale realizării Unirii provinciilor Basarabia, Bucovina și Transilvania cu România, activitatea politică și socială neobosită a personalităților care au făcut posibilă semnarea Declarației de Independență și împlinirea visului de veacuri al românilor. Profesorii implicați în proiect au îndrumat elevii în realizarea unor compoziții plastice și literare prin intermediul cărora copiii și-au exprimat sentimentul de dragoste față de patrie și sentimentul de mândrie națională, au lecturat legende și povestiri, texte literare care le-au dezvăluit încă o dată sacrificiul înaintașilor, demnitatea și curajul tuturor acelor care au contribuit la înlăptuirea *Visului de Unire* al tuturor românilor. Elevii au pregătit și au recitat un colaj de poezii patriotice semnate de poeții Mihai Eminescu, George Coșbuc, Otilia Cazimir, Tudor Arghezi și Grigore Vieru.

Activitatea s-a încheiat cu intonarea unui grupaj de cântece patriotice, amintind că trebuie să fim mândri de apartenența noastră, deoarece, așa cum afirma și M. Eminescu, „ Era un popor brav acela care a impus tribut superbeii împărătese a lumii - Roma. Era un popor nobil acela a cărui cădere te împle de lacrimi, iar nu de disperare, iar a fi descendentul unui popor de eroi, plin de noblete, de amor de patrie și libertate, a fi descendentul unui asemenea popor n-a fost și nu va fi rușine niciodată.”

Responsabil: prof. Sanda Dumitrița Buboi

Echipa de proiect: Profesorii: Aurel Coste, Amelia Șerb, Anca Hulber, Ioana Pele, Angelica Ștef, Niculina Barbu

CLASICII NOȘTRI

Eminescu, Slavici și Caragiale au fost omagiați, la Stîncești și Buntești, printr-o serie de activități individuale și de grup. În acest mod, elevii s-au apropiat mai mult de opera celor trei clasici, au descifrat noi aspecte ale operei și ale vieții neobosite a celor *desprinși din unda divină*. Cu entuziasm, au transpus în culoare, ritm și joc scenic secvențe din cele mai frumoase și cunoscute creații ale sărbătorilor: *Ce te legeni...*, *La steaua*, *Luceafărul*, *Glossa*, *Scrisoarea III*, *O, rămâi...*, *Numai poetul*, *Doi feți cu stea în frunte*, *Zâna Zorilor*, *Vizită*, *D-I Goe...*

Actorii, micii elevi de gimnaziu, începând cu bobocii clasei a V-a de la Școala Gimnazială Nr. 3 Stîncești și cei de la Școala Gimnazială Nr.1 Buntești, au citit proză și poezie, au memorat și creat versuri, exprimându-și încântarea și respectul față de cei trei clasici ai literaturii române.

Într-o manieră plăcută și accesibilă, elevii au avut șansa să descopere alte fețe ale literaturii, să privească dincolo de măști, să se cunoască mai bine, să construiască punți spre universul cărții și să devină prieteni.

Munca, disciplina și talentul acestor elevi au transformat totul în bucurie.

ZILELE FRANCOFONIEI

LesFrancophonesen fête

Luna martie a fost îmbogățită cu activități dedicate Sărbătorii Internaționale a Francofoniei. Timp de trei săptămâni vocile cristaline ale elevilor din clasele V-VIII au făcut să răsunе în sălile de clasă cântece din spațiul francofon. Lor li s-au alăturat micii actori care au interpretat diverse roluri în scenetele prezentate, recitatorii și desenatorii, elevi care și-au dovedit abilitățile artistice prin realizarea unor creații bine apreciate de public în cadrul expoziției.

Le calendrier de dix mots, Proverbessși Spectacolul cultural-artistic au alcătuit mănunchiul florilor de primăvară ieșite de sub covorul alb al zăpezii, după o dispută moderată de Înțeleptul An. Ele au fost oferite părinților, colegilor și profesorilor, după un periplu prin capitala artelor, cu popasuri la Tour Eiffel, Sacré -Coeur, Notre Dame, Arcul de Triumf, o plimbare pe bulevardul Champs Eliséesși prin Grădina Luxembourg.

Ce poate fi mai încântător și mai înălțător! Îndrăgind și învățând limba franceză, copiii fac încă un pas important spre înțelegerea lumii.

Toate acestea au fost posibile datorită pasiunii pe care doamna profesoară Amelia - Iulia Șerb o pune în proiectele dumneaei.

Mens sana in corpore sano

Ioana Voiț este eleva noastră și merge, în timpul liber, la Karate. A luat această decizie în urmă cu trei ani. Aici, sub îndrumarea antrenorului, sensei Ghiță Toderici, a descoperit că practicarea unui astfel de sport te ajută să te dezvolti armonios, să-ți păstrezi echilibrul, să gândești clar. Totodată, înveți ce este fairplay-ul și spiritul de echipă.

Anul acesta a participat la două competiții și a reușit să se înscrie printre medaliați. În felul acesta dovedește că este dornică să învingă și capabilă să depună efortul cerut pentru a reuși. Este și o elevă bună, de aceea o iubim și îi urăm succes în continuare.

Călători prin Europa

Croația, oficial Republica Croația (croată Republika Hrvatska), este situată în nord-vestul Peninsulei Balcanice, pe țărmul Mării Adriatice. Se întinde între Slovenia la Vest, Ungaria la Nord, Serbia și Muntenegru, precum și Bosnia și Herțegovina la Est, în timp ce Marea Adriatică o desparte de Italia.

Marea Adriatică este pentru mulți europeni cea mai apropiată și caldă mare, și, în același timp, una dintre cele mai frumoase. Coasta, incluzând și cele 1185 de insule, are lungimea de 5.700 km și este una dintre cele mai vizitate coaste ale Mediteranei. Cu ale ei 1185 de insule, insulițe și stânci, cu adevărat își rezervă numele de „țara celor o mie de insule”. Cele mai mari insule sunt Krk și Cres. Litoralul croat, în afară de o mare limpede oferă și diferite plaje. Adriatica ascunde, în general, plaje pietroase, cu pietriș și cu nisip. Răcoarea pe plajă v-o oferă brazii, care sunt caracteristici pentru această parte a Mediteranei.

Capitala și cel mai mare oraș al țării este Zagreb.

Populația țării este de 4,29 milioane de locuitori. Majoritatea locuitorilor sunt croați, în timp ce sârbi, bosniaci, albanezi, sloveni, maghiari, italieni și cehi formează minoritățile cele mai numeroase. Limbile vorbite sunt astfel croata, sârba, italiana și slovena.

Moneda este kuna croată.

Clima Croației este mediteranean-continentală, predominând veri foarte fierbinți și ierni aspre. Luând în considerare relieful, Croația poate fi împărțită în trei regiuni distincte - regiunea costală, regiunea muntoasă și regiunea panonică.

16 motive pentru a vizita Croația

- **Zagreb** este centrul economic, cultural și administrativ al Croației. Aici găsim monumentele istorice din Gornji Grad - Catedrala, biserica Sf Marcu și Sabor, parlamentul croat, Muzeul de Artă și Meșteșug, Muzeul Mimara (colecție bogată de picturi, sculpturi și ceramică).

Zagreb

- Dealurile ondulatorii și podgoriile din Zagorje, chiar la nord de Zagreb. Castelele Veliki Tabor și Trakoscan.

- Dubrovnik este un oraș medieval listat ca patrimoniu mondial de UNESCO, înconjurat de zidurile vechi din secolul XIII și cu vedere spre Marea Adriatică.

Monumentele deosebite precum Palatul Rectoratului, Mănăstirea Franciscană și încântătoarele biserici baroce. Festivalul de vară din Dubrovnik ține din iulie până în august și oferă evenimente culturale și spectacole în aer liber de jazz, teatru și muzică clasică.

Dubrovnik

Split

- Orașul Split, centrul economic și cultural din regiunea centrală a Dalmației. Orașul a fost întemeiat în secolul III de împăratul roman Dioclețian. Centrul istoric se află în interiorul zidurilor castelului său. Muzeul de Monumente Arheologice.

- Micul oraș medieval **Trogir**, întemeiat de greci în secolul III Î.Hr. Frumoase clădiri gotice venețiene.

Trogir

Parcul Național Lacurile
Plitvice

- **Parcul Național Brijuni**, un arhipelag de 14 insule cu natură primordială situate în largul coastei de vest a Istriei. Insula cea mai mare, Veli Brijun.
- Orașele romantice **Motovun, Buje și Grozňan** sunt ideale pentru o excursie, plecând de pe coasta Istriei.
- Centrul istoric din **Zadar**, principalul port și oraș din nordul Dalmației. Străduțe înguste și pietruite, forum roman, recitaluri de muzică clasică în biserica Sf. Donats din secolul XIX.

Motovun

Korkula

- Al doilea centru turistic din nordul Dalmației este **Sibenik**. Catedrala din secolul XV și arhitectura centrului istoric, ce este specific croată.

- **Parcul Național Krka**, unde râul a sculptat un canion pitoresc, faimos pentru cascada Skradin și insulița Visovac, unde se află o mănăstire franciscană.
- **Parcul Național Lacurile Plitvice** este una dintre principalele atracții ale Croației.
- **Parcul Național Kornati** este format din peste 90 de insule împrăștiate pe 300km².
- **Grota Albastră** și epavele din largul insulei Vis, cea mai îndepărtată insulă locuită a Croației.
- **Parcul Național Mljet**, aflat în insula verde cu același nume. Păduri dense și lacuri cu apă sărată. În centrul unui lac se află insula Sf Maria și o mănăstire benedictă.
- Orașul **Korkula**, o minunăție a planificării urbane medievale ce farmecă vizitatorii încă din anii 1920.

Comitetul de redacție

Profesori coordonatori: Dir. Mirela Corbu

Denisa Lucața

Angelica Ștef

Colaboratori: Adina Cioban, Andreea Condure, Laura Ana-Maria Coraș, Ramona Florina Coraș, Mădălina Andreea Popa, Cecilia-Nicola Țirban

Redacția: Stîncești, nr 53, cod 417 124, jud. Bihor

e-mail: s08stancesti@yahoo.com

ISSN 2457-6239

ISSN-L 2457-6239

